În memoria lui Ion Mării, un român cu misiune

În data de 18 iulie a murit în Germania un neobosit naționalist român, legionarul Ion Mării. Din păcate, moartea lui pare a fi trecut neobservată, nu am văzut ca vreo publicație măcar să consemneze această tristă despărțire. Au făcut-o tocmai camarazii noștri germani care au alocat două pagini în revista *”Volk in Bewegung”* pentru a evoca personalitatea de luptător excepțional a românului Ion Mării. Articolul a apărut în urmă cu două zile în revista independentă *”Volk in Bewegung”*, nr. 5/2012, la paginile 42 și 43 și pe care îl reproducem integral.

Mulți dintre noi au citit și s-au educat și cu ajutorul cărților scoase din truda lui Ion Mării. Iar fiecare dintre noi când ascultăm marșurile legionare și vocea Căpitanului trebuie să îi mulțumim lui Ion Mării, care, cine știe prin ce miracol, în anul 1973 a reușit să le repună în circulație, salvându-le de la pieire. Veșnică recunoștință, îi mulțumim pentru moștenirea care o lasă urmașilor.

Lupta NS

Imagine inedită. Ion Mării, pe motocicletă, alături de Comandantul Horia Sima, la Torredembara, 1971

Moștenirea Gărzii de Fier. Ultimii Legionari

de Gerd Zikeli

Ion Mării, unul dintre ultimii legionari din Garda de Fier, a murit pe data de 18 iulie.

A fost adept al Mișcării Legionare, înființată de Zelea Codreanu, încă din tinerețe. Ion Mării i-a fost fidel toată viața, s-a implicat pentru mișcare, niciun sacrificiu nu i-a fost prea mare pentru aceasta, făcând tot ce i-a stat în puteri pentru a păstra și a duce mai departe moștenirea spirituală a acesteia. Putem afirma cu toată confingerea că, prin acțiunile și implicarea sa, a devenit însăși un monument. S-a născut la data de 24 martie 1924 la poalele Munților Apuseni, aproape de

Alba Iulia (Kalrsburg, germ.), în satul Lancrăm. Tot aici a văzut lumina zilei poetul și diplomatul Lucian Blaga (1895) al cărui tată, preot în Lancrăm, l-a botezat și pe Ion Mării.

Pe când avea 13 ani, mama lui Ion Mării, o femeie foarte religioasă, l-a dus pentru prima dată la un pelerinaj. Cu această ocazie a văzut și prima dată un film. Dar nu filmul, în care era prezentată viața lui Iisus, a făcut din această zi de 15 august 1937 o zi a destinului, ci întâlnirea cu un necunoscut. Acest om a recunoscut în el imediat entuziasmul și idealismul de care era capabil.

Astfel, din gura acestui om, a auzit Ion pentru prima dată numele lui Corneliu Zelea Codreanu, acel om care sădea în sufletele poporului oprimat de clasa politica coruptă și iresponsabilă, sămânța unui nou crez politic, alături de cele mai frumoase speranțe într-un viitor mai bun și mai luminos. Din acel moment, deși un copil, Ion Mării a fost pătruns de Ideea conducătorului Legiunii, din care urma și el să facă parte curând.

În capitala Banatului, Timișoara, a învățat meseria de mecanic auto, în atelierul unui șvab. Dar era tot mai tare atras de București, în centrul luptelor spirituale și ideologice, unde lupta Codreanu și adepții săi, întru eliberarea poporului român. Aici, la porțile Bucureștilor, s-a petrecut tragedia din noaptea de 29-30 noiembrie1938, când la ordinele regelui Carol II și a amantei sale, Elena Lupescu, a fost ucis mișelește Codreanu împreună cu 13 dintre apropiații săi.

Ion Mării a fost acceptat în 1938 în rândurile Gărzii de Fier și a simțit pe propria piele prigoana. Nu doar că nu a dat înapoi, dimpotrivă, începând cu 1940, imediat după acțiunile sângeroase împotriva Gărzii de Fier, coordonate de ministrul de interne Călinescu, a fost activ ca lider în rândurile tinerilor muncitori legionari.

Odată cu abdicarea regelui Carol II, principalul responsabil pentru gestionarea dezastruoasă a țării, pentru crimele odioase asupra legionarilor, pentru pierderea Basarabiei și a Bucovinei de Nord, Ion Mării a trăit plin de bucurie instaurarea guvernului național legionar, condus de Mareșalul Ion Antonescu ca șef al statului și de Horia Sima, urmașul lui Zelea Codreanu la conducerea Gărzii de Fier, ca vicepresedinte. Din nefericire, speranțele românilor în această construcție politică nu s-au împlinit. S-a ajuns curând la tensiuni între Antonescu și Garda de Fier și chiar la confruntări violente, iar armata loială mareșalului a înfrânt unitățile înarmate ale Gărzii de Fier. În timp ce Horia Sima și sute de alți legionari au fugit din țară pentru a scăpa de întemnițări, Ion Mării a rămas în țară, chiar în București și nu a părăsit România decât după actul de trădare al regelui Mihai I, din 23 august 1944. Mareșalul si miniștrii săi au fost predați comuniștilor ajunsi la putere cu ajutorul sovieticilor, iar ulterior au fost uciși.

Ion a ajuns impreună cu ramășițe ale diviziei “Prinz Eugen” în retragere până la Budapesta de unde a mers la Viena, alăturându-se lui Horia Sima, care aduna aici o armata de voluntari români, îmbrăcați în uniforme germane, pentru a lupta în continuare împotriva bolșevicilor. Împreuna cu 200 de camarazi, Ion a mers la Liubliana (Laibach) în ianuarie 1945 unde au urmat un curs de pregătire pentru subofițeri după care au luat calea Berlinului. Totuși, pentru că era deja prea târziu pentru acest demers, au schimbat ruta și s-au deplasat către Italia, unde în curand a căzut prizonier, reușind să evadeze în scurt timp. O perioadă a găsit adăpost la un țăran, pe care l-a ajutat la treburi gospodărești, dar a fost depistat, prins și dus într-un lagăr în Bologna, unde se afla și Horia Sima, cu care a rămas în legături camaraderești până la moartea acestuia din urmă. După mai multe schimbări forțate de locație în Italia, Ion a reușit să plece în 1947 din Genoa în Argentina, unde a lucrat într-o fabrică, condusă de germani, ca mecanic auto și strungar. După 13 ani s-a întors din Argentina înapoi în Europa, rămânând în Germania, la Karlsfeld, lângă München. Din septembrie 1961 până la vârsta pensionării a lucrat la uzinele BMW pe postul de constructor mașini-unelte. Era mândru că a fost primul străin angajat pe acest post.

“Există o legătură de simpatie între toți aceia care, în diferite părți ale pământului, își servesc neamul, după cum există o legătura de simpatie între toți aceia care lucrează la nimicirea neamurilor”, spunea Zelea Codreanu în cartea sa “Garda de Fier”. La fel simțea și Ion Mării.

Ion Mării nu aparținea celor care se uitau doar în trecut, pentru a se scufunda în doliu și durere din cauza speranțelor politice neîndeplinite în cursul vieții. Nu avea niciun dubiu că lupta pentru înnoirea României și eliberarea definitivă a poporului român, cum avusese viziunea Căpitanul, trebuie dusă mai departe. De aceea a înființat o editură proprie, investind toate mijloacele materiale de care dispunea, publicând astfel, în “Colecția EUROPA”, operele lui Codreanu și ale adepților săi iscusiți în ale scrisului, fie morți sau răspândiți în toate colțurile lumii. De exemplu, lui Ion Mării i se datorează păstrarea operelor lui Ion Mota și Vasile Marin, ambii căzuți pe câmpul de luptă de la Majadahonda lângă Madrid în 1937 în timpul războiului civil spaniol. O acțiune curajoasă de editare a constitut-o în anul 1979 publicarea operei recuperate a istoricului austriac Alexander von Randa “Cruci Vii” (Lebende Kreuze”). Prin traduceri în limbile culturii europene, Ion Mării a răspândit aceste cărți importante în Italia, Spania, Franța, Anglia și în spațiul cultural german. Dorința sa era de a propovădui ideile “părintelui tuturor naționaliștilor europeni”, după cum l-a numit o personalitate importantă a istoriei secolului XX pe Codreanu, pe cât posibil în toată Europa cât și pe plan mondial. Drept urmare, Ion Mării a găsit prieteni și camarazi în toate aceste țări, care îi sunt recunoscători, cu siguranță, și după moartea sa. Am putut la rându-mi să observ această recunoștiință cu ochii mei în urmă cu câțiva ani, când l-am însoțit la comemorările de la Majadahonda. Am avut o confirmare a acestei recunoștințe văzându-i vasta corespondență la care mi-a oferit ocazional acces.

Nimic nu trebuie să se piardă din ceea ce, mai devreme sau mai târziu, va răsări în toate inimile de bună credință și va da apoi roade – aceasta era deviza care l-a condus în acțiunile sale neobosite. Este de la sine înțeles că se gândea și la patria lui românească, pe care nu a mai văzut-o din 1944.

În general, când o persoană ajunge la vârsta de 89 de ani, spunem că a atins o vârstă frumoasă. Desigur, este îmbucurător că Ion Mării a ajuns la această vârstă înaintată păstrându-și puterile creatoare. Dar, nu dorim să uităm și să omitem că nu a avut o familie proprie, a fost singur și în ultimii ani, de multe ori bolnav, a fost supus mai multor operații dificile. Nu a putut și nu a dorit să țină legatura cu rudele sale din România, atâta timp cât țara se afla sub comunism, pentru a nu le pune în pericol. După colapsul acestui sistem satanic, nimeni din familia lui nu mai era în viață, iar singurele contacte au rămas prietenii cu care împărtășea aceleași viziuni. A avut totuși norocul că, în timp ce rândurile vechilor camarazi se răreau, să găsească noi camarazi, tineri, pe care i-a putut câștiga de partea viziunii lui Codreanu. Aceștia nu îl vor uita și îi vor păstra vie amintirea și moștenirea, acționând către un viitor pe care l-au dorit cu toții.

Istoria poporului nu aparține *”aceluia care va trăi sau va învinge – cu sacrificarea liniei vieții neamului – ci aceluia care, indiferent dacă va învinge sau nu, se va mentine pe această linie”*. Cu aceste cuvinte ale Căpitanului ne luăm rămas bun de la Ion Mării, care nu a abandonat niciodată cauza poporului.

”Volk in Bewegung”, nr. 5/2012, p 42 – 43
Traducerea: Lucius Fascius, Lupta NS

Nota redacţiei: Menţionăm că acest articol a fost scris în Germania şi din acest motiv apar unele inexactităţi referitoare la cursul evenimentelor din perioada interbelică, care însă nu sunt

definitorii pentru înţelegerea rolului important pe care l-a jucat Ion Mării în lupta pentru apărarea neamului, propagarea crezului legionar şi răspândirea patrimoniului cultural al mişcării.